

Arrest

nr. 226 332 van 19 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 11 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 september 2018.

1.2. Op 21 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 januari 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Morchal (district Nazyan, provincie Nangarhar). Omdat daar geen scholen waren en er oorlog was, verhuisde uw familie naar Ghaznikhel (district Shinwar, provincie Nangarhar). U was toen nog erg jong. U bent van Pashtoense origine. U maakte uw middelbare studies af en huwde enkele jaren geleden. U heeft geen kinderen.

Uw vader werkte sedert 1392 (2013) voor het Afghaanse leger. In 1394 (2015) raakte hij vermist. U meent dat hij mogelijks door de Taliban werd ontvoerd. Zelf was u actief als vaccinator. Al van toen u student was, steunde u de campagne tegen polio en ging u kinderen inenten tegen deze ziekte. U kwam op die manier in tal van dorpen in uw regio. U meent dat u zes of zeven jaar aan deze campagnes heeft meegewerkt.

Op een dag vernam u van mensen dat de Taliban over u spraken. Niet het feit dat u vaccins toediende verontrustte hen, wel het feit dat u dit jarenlang volhield. Mensen in uw dorp en verre neven met connecties met de Taliban waarschuwden u, maar u nam dit niet serieus en deed verder met uw werk. Op een dag werd u aangesproken door een winkelier in het dorp. Deze man, die eveneens banden met de Taliban zou onderhouden, overhandigde u een dreigbrief. In deze brief, afgeleverd op 15/12/1396 (komt overeen met 6 maart 2018), gaven de Taliban u dertig dagen de tijd om voor hun tribunaal te verschijnen. Zij meenden dat uw activiteiten als vaccinator niet meer waren dan een dekmantel voor spionage. Het feit dat er regelmatig drone aanvallen waren in uw regio brachten zij in verband met informatie die u mogelijks aan de overheid doorspeelde.

Omdat het duidelijk was dat uw leven in gevaar was, organiseerde uw oom uw vertrek uit Afghanistan. Hij bracht u naar Jalalabad. Omdat u vreesde dat uw jongere broer eveneens zou worden gevisieerd door de Taliban, werd ook hij naar Jalalabad gebracht. Samen zijn jullie naar Kabul gegaan, waarna jullie naar Kandahar reisden en de grens met Pakistan overstaken. Via Pakistan en Iran reisden jullie naar Turkije, waar u uw broer bent kwijtgeraakt. Op aanraden van uw oom zette u uw tocht alleen verder. Via Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 17 september 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban het op u hebben gemunt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara's van uw broer en grootvader, uw schooldocumenten, de kieskaarten van uzelf en van uw vader, een certificaat van uw werk en de dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste heeft u het allerm minst geloofwaardig gemaakt dat u als vaccinator gewerkt heeft. Zo dient te worden vastgesteld dat u uw activiteiten niet weet te staven middels het voorleggen van geloofwaardige documenten of ander bewijsmateriaal, zoals een contract, foto's van uw werkzaamheden of andere (CGVS, p.7, 12). Het enige attest dat u in uw bezit heeft, betreft een stuk dat allerm minst kan overtuigen. Zo blijkt uit de hoofding ervan dat het document zou zijn afgeleverd door de organisatie Aada (Agency for Assistance and Development of Afghanistan), een Afghaanse NGO die zich volgens de bij het

administratief dossier gevoegde informatie inderdaad onder meer bezig houdt met het toedienen van vaccinaties in Nangarhar. Het is werkelijk bevreemdend te moeten vaststellen dat u, die jarenlang voor de organisatie zou hebben gewerkt, nog nooit van 'Aada' heeft gehoord, zoals blijkt tijdens het gehoor (CGVS, p.13, 14). Dat u werkelijk voor deze organisatie heeft gewerkt, dient dan ook te worden betwijfeld. Voorts staat in het document te lezen dat u van 2015 tot 2017 voor de organisatie actief zou zijn geweest. Dit is niet enkel weinig precies, tevens blijkt dit in strijd met wat u daar zelf over verklaard heeft. Tijdens het persoonlijk onderhoud beweert u dat u al in 2014 aan de slag ging en dat u ook in 2018 nog enkele maanden aan het werk was (CGVS, p.12). Wat later stuurt u die verklaringen bij en zegt u dat u al in 2011 als vaccinator actief was, u zou het werk zelfs ongeveer "zeven jaar" hebben gedaan (CGVS, p.17). Dit is weinig coherent en klemt bovendien ernstig met de inhoud van de door u voorgelegde brief. Met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, argumenteert u dat u al in uw studententijd vaccins gaf maar pas in 2014 "officieel" als vrijwilliger aan het werk ging (CGVS, p.17), wat geenszins kan overtuigen. Bovendien verklaarde u bij de DVZ uitdrukkelijk: "Nadat ik mijn school afwerkte, begon ik vaccins te geven", en verduidelijkte u dat u dit werk gedurende "drie jaar" zou hebben gedaan (vragenlijst van 26 oktober 2018, vraag 3.5). Dat u zich voortdurend tegenspreekt en steeds wijzigende verklaringen aflegt, die dan nog eens in contrast staan met de door u aangebrachte stukken, roept ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Ook wat de inhoud van uw activiteiten betreft, zijn uw verklaringen niet altijd eenduidig gebleken. Zo stelt de auteur van het neergelegde attest dat u in de kliniek gewerkt heeft. Dat is trouwens ook wat u bij de DVZ verklaarde: u zei daar dat u vaccins toediende in een polio kliniek in Ghanikhel (verklaring DVZ, vraag 12). In tegenstelling met uw eerdere verklaringen, komt u nu evenwel beweren dat u niet in een kliniek werkte maar telkens naar de dorpen in de regio ging (CGVS, p.14). Verder zegt u dat het vaccin tegen polio bestaat uit twee druppels die de kinderen krijgen toegediend (CGVS, p.21). Het is opnieuw zeer merkwaardig te moeten vaststellen dat iemand die naar eigen zeggen zeven jaar maandelijks bij anti-polio campagnes betrokken zou zijn geweest, niet weet dat het poliovaccin ook kan worden geïnjecteerd, zoals blijkt uit uw verklaringen. De info die aan het dossier werd toegevoegd, toont aan dat het vaccin dat oraal wordt toegediend weliswaar goedkoper is en ook in Afghanistan van groot belang was bij het uitroeien van polio, maar dat de combinatie van orale toediening gevolgd door een injectie van het vaccin een betere bescherming biedt. Van iemand die zolang in deze sector zou hebben gewerkt, mag worden verwacht dat deze op zijn minst weet dat het vaccin ook via een injectie kan worden toegediend, en dat Afghanistan deze manier van werken in september 2015 ook heeft geïntroduceerd (zie info). Uw onwetendheid hieromtrent is eveneens een aanwijzing dat u niet als vaccinator actief bent geweest.

Stel dat aan deze werkzaamheden nog enig geloof zou worden gehecht, quod non, dan nog kon het CGVS vaststellen dat u de problemen die uit uw activiteiten zouden zijn voortgevloeid evenmin geloofwaardig heeft gemaakt. Zo is het toch wel merkwaardig dat u gedurende zeven jaar zou hebben gewerkt, om dan plots te worden geconfronteerd met problemen met de Taliban die u mogelijks om het leven zouden willen brengen. Eveneens opmerkelijk is dat u niet weet of uw collega's van het vaccinatie-team al dan niet met gelijkaardige problemen te maken kregen (CGVS, p.20). Voorts zouden de Taliban vermoeden dat uw werk als vaccinator louter een dekmantel voor spionageactiviteiten betreft en zou u volgens hen blijkbaar informatie doorspelen die aanleiding geeft tot drone-aanvallen in uw regio. Hoe de Taliban na al die jaren plots tot dit besluit zouden zijn gekomen, kan u geenszins toelichten (CGVS, p.18). Alleszins geeft u zelf aan dat u geen specifieke informatie over de Taliban heeft en dat de algemene feiten die u wel weet, gekend zijn bij iedereen in de dorpen van uw regio (CGVS, p.18).

U legt verder een dreigbrief neer die u op 8 maart 2018 zou hebben ontvangen. In deze brief wordt u naar eigen zeggen opgeroepen om u bij de rechtbank van de Taliban aan te melden. Wat dit inhoudt of waar u die rechtbank zou kunnen aantreffen, is u niet bekend (CGVS, p.19). U zegt dat u dit ook niet heeft onderzocht, maar dat u hoorde dat daar vier of vijf personen van de Taliban zetelen en dat zij u wellicht zouden veroordelen tot medewerking met de Taliban, tot opsluiting of tot de dood (CGVS, p.19). Mocht dit werkelijk zo zijn, dan ziet het CGVS niet in waarom men u dertig dagen de tijd zou geven om zich tot deze rechtbank te wenden, en aldus de kans zou bieden om het hazenpad te kiezen. Dat men iemand die van spionage en verraad verdacht wordt niet daadkrachtiger zou benaderen, is niet aannemelijk. Wat er verder in de toch vrij lange brief wordt gezegd, is u overigens niet bekend. U zegt dat u de brief niet wil zien en dat u zich niet goed voelt als u er aan denkt (CGVS, p.20). Er kan evenwel worden opgemerkt dat van u meer interesse in de inhoud van dit document zou mogen worden verwacht. Zo blijkt u ook te denken dat u twintig dagen de tijd kreeg om u bij de rechtbank van de Taliban te melden (vragenlijst van 26 oktober 2018, vraag 3.5), terwijl in de brief staat vermeld dat de

Taliban u dertig dagen de tijd zouden hebben gegund (CGVS, p.19). U zegt dat u dit niet gecontroleerd had, waarmee u opnieuw aangeeft de dreigbrief niet terdege te hebben doorgenomen (CGVS, p.19). Dit is opnieuw zeer merkwaardig en toont andermaal het zeer relatieve karakter van uw beweerde vrees aan.

Uit bovenstaand geheel van vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin maakt u het aannemelijk dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad/Behsud/Surkhrod te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoeien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nanagarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de Taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Jalalabad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse

verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort.

Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Jalalabad vestigt.

U bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bent gehuwd maar heeft nog geen kinderen. U maakte uw middelbaar onderwijs af, wat een naar Afgaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding betreft. U bent vijftientig jaar wat toelaat te veronderstellen dat u ofwel al een zekere werkervaring achter de rug heeft ofwel langer heeft gestudeerd dan u wenst toe te geven. Alleszins is het niet aannemelijk dat u de afgelopen jaren in de zorgsector actief was. Dat u niet met vaccinaties bezig was, kan mogelijks ook worden afgeleid uit uw "oude" Facebookprofiel waarvan u ten onrechte meende dat het niet meer actief is (CGVS, p.5). Op deze account, die u gebruikte toen u nog in Afghanistan woonde, gaf u inderdaad aan dat u school liep in "canal 26" in Shinwar district, maar stelt u ook dat u op dat moment in Jalalabad woont en er aan de universiteit studeert. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat niet u maar iemand anders deze account voor u creëerde, en dat deze persoon juiste maar ook foute informatie publiceerde (CGVS, p.15). Het CGVS merkt op dat het niet geloofwaardig is dat u, een opgeleid iemand, niet zelf dergelijk profiel zou kunnen aanmaken. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat u behalve zeer veel vrienden in Peshawar (Pakistan) ook vrij veel mensen lijkt te kennen in Jalalabad. Gevraagd om dit even te verduidelijken, komt u opnieuw aanzetten met een weinig geloofwaardige uitleg. U zegt dat u vriendenverzoeken allerhande kreeg, dat u de meeste van die mensen niet kent, dat u toch telkens op "confirm" drukte maar pas in België te weten kwam wat "confirm" eigenlijk betekent (CGVS, p.15). Dit is allemaal weinig ernstig en doet vermoeden dat u een eerder verblijf in de stad alsook een netwerk van vrienden en mogelijks ook van familie in Jalalabad tracht te verbergen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, merkte u ook op dat u van de bergen komt en dat de mensen van de bergen zich niet in Jalalabad kunnen aanpassen. Dat u geen band zou hebben met de stad Jalalabad, werd hierboven al weinig geloofwaardig geacht, zodat dergelijke argumenten niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u heeft neergelegd, kunnen niet tot een andersluidende appreciatie leiden. De taskara's, schooldocumenten en de kieskaarten leveren hoogstens bewijs voor de identiteit van uzelf en uw familieleden. Het certificaat van uw werk werd hierboven al besproken en betreft een onbetrouwbaar document. De dreigbrief van de Taliban kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, niet geenszins het geval is gebleken.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een artikel “*Six Civilians Killed in Jalalabad Suicide Attack*” van 3 december 2017 van TOLO news (stuk 3) en een artikel “*ISIL claims attack on Save the Children in Jalalabad*” van 25 januari 2018 van AlJazeera (stuk 4).

Per drager laat verweerder op 21 augustus 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, de COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 25 februari 2019, de COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud, Surkhrod (addendum)*” van 6 augustus 2019, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van EASO van december 2017, p. 1-68, 195-201 en 252-256, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van juni 2019, p. 1-66 en 211-218, het rapport “*Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikelen 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven maar geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikelen is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het tweede middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden gedood door de taliban omwille van zijn activiteiten binnen een vaccinatieteam. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet geloofwaardig is dat verzoeker als lid van een vaccinatieteam heeft gewerkt nu hij (1) geen geloofwaardige documenten of ander bewijsmateriaal kan voorleggen om zijn activiteiten te staven, (2) hij bovendien voortdurend tegenstrijdige en wijzigende verklaringen aflegt met betrekking tot zijn werk, die bovendien haaks staan op de door hem voorgelegde documenten, (3) verzoekers verklaringen over de inhoud van zijn activiteiten evenmin eenduidig zijn en (4) het niet aannemelijk is dat verzoeker – die verschillende jaren actief zou zijn geweest in de sector – niet op de hoogte is van het feit dat het polio vaccin ook geïnjecteerd kan worden en (ii) zelfs zo enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers activiteiten als lid van een vaccinatieteam – *quod non* – de door hem geschetste problemen niet geloofwaardig zijn aangezien (1) het niet aannemelijk is dat de taliban na verschillende jaren plots zouden hebben besloten om verzoeker om het leven te brengen, (2) verzoeker niet op de hoogte is of zijn collega's van het vaccinatieteam al dan niet met gelijkaardige problemen te maken kregen en (3) verzoeker bovendien niet goed op de hoogte is van de inhoud van de door hem voorgelegde dreigbrief en het bovendien merkwaardig is dat de taliban hem daarin dertig dagen de tijd zouden geven om zich tot de rechtbank te wenden.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.2.4.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij actief zijn geweest als lid van een vaccinatie team. Zo kan immers met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoeker geen geloofwaardige bewijsstukken kan voorleggen ter ondersteuning van zijn beweerde activiteiten. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: "(...) *Het enige attest dat u in uw bezit heeft, betreft een stuk dat allerm minst kan overtuigen. Zo blijkt uit de hoofding ervan dat het document zou zijn afgeleverd door de organisatie Aada (Agency for Assistance and Development of Afghanistan), een Afghaanse NGO die zich volgens de bij het administratief dossier gevoegde informatie inderdaad onder meer bezig houdt met het toedienen van vaccinaties in Nangarhar. Het is werkelijk bevreemdend te moeten vaststellen dat u, die jarenlang voor de organisatie zou hebben gewerkt, nog nooit van 'Aada' heeft gehoord, zoals blijkt tijdens het gehoor (CGVS, p.13, 14). Dat u werkelijk voor deze organisatie heeft gewerkt, dient dan ook te worden betwijfeld. Voorts staat in het document te lezen dat u van 2015 tot 2017 voor de organisatie actief zou zijn geweest. Dit is niet enkel weinig precies, tevens blijkt dit in strijd met wat u daar zelf over verklaard heeft. Tijdens het persoonlijk onderhoud beweert u dat u al in 2014 aan de slag ging en dat u ook in 2018 nog enkele maanden aan het werk was (CGVS, p.12). Wat later stuurt u die verklaringen bij en zegt u dat u al in 2011 als vaccinator actief was, u zou het werk zelfs ongeveer "zeven jaar" hebben gedaan (CGVS, p.17). Dit is weinig coherent en klemt bovendien ernstig met de inhoud van de door u voorgelegde brief. Met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, argumenteert u dat u al in uw studententijd vaccins gaf maar pas in 2014 "officieel" als vrijwilliger aan het werk ging (CGVS, p.17), wat geenszins kan overtuigen. Bovendien verklaarde u bij de DVZ uitdrukkelijk: "Nadat ik mijn school afwerkte, begon ik vaccins te geven", en verduidelijkte u dat u dit werk gedurende "drie jaar" zou hebben gedaan (vragenlijst van 26 oktober 2018, vraag 3.5). Dat u zich voortdurend tegenspreekt en steeds wijzigende verklaringen aflegt, die dan nog eens in contrast staan met de door u aangebrachte stukken, roept ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid."*

In zoverre verzoeker betwist dat hij zou hebben aangegeven dat hij de organisatie Aada niet kende en dit toeschrijft aan een misverstand met de tolk, slaagt hij er niet in te overtuigen. De Raad stelt immers vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud op geen enkele wijze valt af te leiden dat er zich daadwerkelijk misverstanden/communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan met de tolk, dat integendeel verzoeker op omstandige wijze zijn relaas heeft uiteengezet. Zo staat in de notities van het persoonlijk onderhoud te lezen als volgt:

"Wat is Aada.

Wat?

Uw werkgever? Waarvoor staat Aada? Zo staat het op het certificaat.

Dat weet ik niet. Als u andere vragen heeft, stelt u ze maar.

Agency for Assistance en zoverder? Weet u hoe het verder gaat?

Wat bedoelt u? Ik begrijp u niet.

Heeft u er al van gehoord, van Aada?

We kregen de vaccinaties van het hospitaal. Dan moesten we die geven in de dorpen." (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 3 december 2018, administratief dossier, stuk 7, p. 13-14), waaruit blijkt dat verzoeker geenszins vertrouwd was met deze organisatie in tegenstelling tot wat hij *post-factum* lijkt te beweren in zijn verzoekschrift.

Verzoeker heeft ook tijdens of na het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop daarvan en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf en dit ondanks het feit dat hij bij aanvang op het hart werd gedrukt alle vertaalproblemen meteen op te merken (administratief dossier, stuk 7, p. 2). Voorts verklaarde hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 3 december 2018, administratief dossier, stuk 7, p. 2) en verzoeker, noch zijn raadsman maakten op het einde van het persoonlijk onderhoud melding van enige tolkproblemen. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische misverstanden tijdens de persoonlijke onderhouden aan te voeren. Dit klemt des te meer daar een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker werd bezorgd (administratief dossier, stuk 8) en hij naliet om opmerkingen over deze notities aan de commissaris-generaal over te maken. De commissaris-generaal wijst verzoeker er bij het bezorgen van deze kopie terecht op dat blijkens artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bereikt, *quod in casu*. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van zijn persoonlijk onderhoud op 3 december 2018.

Waar verzoeker nog onderstreept dat hij al tijdens zijn studies in 2011 en 2014 op onregelmatige basis deelnam aan vaccinatiecampagnes, doch slechts zijn officiële werkzaamheden tussen 2015-2017 op het door hem voorgelegde attest worden vermeld, dient opgemerkt dat hij zich beperkt tot het louter herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Voorts laat verzoeker tot op heden na om bijkomende bewijsstukken voor te leggen die zijn activiteiten als lid van een vaccinatieteam zouden kunnen staven.

Daarenboven merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent op dat verzoeker ook over de inhoud van zijn activiteiten incoherente verklaringen aflegt. Meer bepaald geeft verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen dat hij vaccins gaf in een polikliniek in Ghanikhel (administratief dossier, stuk 15, vraag 12), daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots aangeeft dat hij vaccinaties ging geven in de dorpen en niet in de kliniek (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 3 december 2018, administratief dossier, stuk 7, p. 14).

Verzoeker brengt hier tegenin dat er opnieuw een misverstand moet zijn ontstaan met de tolk, dat hij naar de kliniek ging om het vaccin op te halen maar dit in de dorpen toediende. Inzake de aangevoerde problemen met de tolk, ditmaal bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin enige indicatie of aanwijzing bevatten waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens dit interview vertaalproblemen en/of misverstanden zouden hebben voorgedaan. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Dari, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 15, p. 2). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat deze vragenlijst geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad herhaalt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische misverstanden aan te voeren. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker aangevoerde vermeende misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog opmerkt dat de commissaris-generaal hem – krachtens artikel 17 § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen – met dit element had moeten

confronteren tijdens het persoonlijk onderhoud zodat hij een verschoning had kunnen voorstellen, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en het niet toekomt aan de commissaris-generaal om het gehoor te “*sturen*”. Voorts wordt in het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze nog overweegt dat het niet aannemelijk is dat iemand die jarenlang actief zou zijn geweest als lid van een vaccinatieteam, niet op de hoogte is van het feit dat het poliovaccin niet enkel via druppels, maar eveneens via een injectie kan worden toegediend (administratief dossier, stuk 7, p. 21). Waar verzoeker in het verzoekschrift oppert dat dergelijke injecties in de klinieken worden gebruikt en niet in de dorpen waar hij werkzaam was, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van een loutere *post-factum*verklaring die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in de loop van de administratieve procedure. Immers, gevraagd waarom zij druppels gebruikten en geen injecties, antwoordt verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud: “*Dit was voor polio. Dat zijn alleen maar druppels. Er zijn andere vaccinaties voor andere ziektes, die zijn wel met injectie.*”. Daarop expliciet gevraagd of er dus enkel druppels gebruikt worden om polio tegen te gaan, geeft verzoeker een vaag en ontwijkend antwoord: “*Waar ik werkte, gebruikten we alleen druppels. Misschien gebruiken ze in Kabul of in hospitalen wel injecties.*” (administratief dossier, stuk 7, p. 21). Dergelijke *post-factum*verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermag dan ook niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

2.3.2.4.2. Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers activiteiten als lid van een vaccinatieteam – *quod non* – moet worden opgemerkt dat de door hem geschetste problemen met de taliban eveneens iedere geloofwaardigheid ontberen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen als volgt: “*(...) Zo is het toch wel merkwaardig dat u gedurende zeven jaar zou hebben gewerkt, om dan plots te worden geconfronteerd met problemen met de Taliban die u mogelijks om het leven zouden willen brengen. Eveneens opmerkelijk is dat u niet weet of uw collega’s van het vaccinatieteam al dan niet met gelijkaardige problemen te maken kregen (CGVS, p.20). Voorts zouden de Taliban vermoeden dat uw werk als vaccinator louter een dekmantel voor spionageactiviteiten betreft en zou u volgens hen blijkbaar informatie doorspelen die aanleiding geeft tot drone-aanvallen in uw regio. Hoe de Taliban na al die jaren plots tot dit besluit zouden zijn gekomen, kan u geenszins toelichten (CGVS, p.18). Alleszins geeft u zelf aan dat u geen specifieke informatie over de Taliban heeft en dat de algemene feiten die u wel weet, gekend zijn bij iedereen in de dorpen van uw regio (CGVS, p.18).*” Met het louter herhalen van zijn verklaring dat hij slechts tussen 2015 en 2017 op permanente basis actief was in het vaccinatieteam en hij voordien aldus niet gevisieerd werd, slaagt hij er allerminst in om een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen en overwegingen.

Dat verzoeker bovendien laat verstaan dat hij de dreigbrief van de taliban niet serieus nam (administratief dossier, stuk 7, p. 20), relativeert verder de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. Van iemand die aangeeft dat zijn burens die lid waren van de taliban hem reeds mondeling bedreigden omwille van zijn werk (administratief dossier, stuk 15, vraag 3.5.), dan wel dat zijn (verre) familieleden banden hadden met de taliban (administratief dossier, stuk 7, p. 17) kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij bedreigingen aan zijn adres ernstig zou nemen en zou nagaan hoe, waar en wanneer hij de in de dreigbrief vermelde rechtbank zou aantreffen, *quod non* (administratief dossier, stuk 7, p. 19). Dit klemt des te meer daar verzoeker aangeeft dat hij de dreigbrief niet terdege heeft doorgenomen (administratief dossier, stuk 7, p. 19). De bewering dat hij deze brief niet goed heeft doorgelezen omdat dit psychologisch te moeilijk is voor hem, staat haaks op zijn eerdere bewering dat hij de dreigbrief niet serieus nam. Bovendien kan van een verzoeker om internationale bescherming wel degelijk worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn situatie te bekomen, nu deze informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten. Verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren en zijn verregaande desinteresse, is naar het oordeel van de Raad aldus onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn vluchtrelaas. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Voorts kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker dertig dagen de tijd zouden geven om zich aan te melden bij hun rechtbank en hem alzo de kans bieden om het hazenpad te kiezen. Dat de taliban niet daadkrachtiger zouden optreden ten aanzien van iemand die zij schuldig achten aan spionage en verraad, is niet aannemelijk.

In zoverre verzoeker in dit kader betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op subjectieve manier aanstipt dat het niet begrijpelijk is dat de taliban hem dertig dagen de tijd hebben gegeven om zich bij hun rechtbank aan te melden en niet minder en verzoeker de redenering van de taliban ook niet kan uitleggen, dient vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk en ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.

2.3.2.4.3. In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift volhardt dat zijn verklaringen eenduidig, spontaan en te goeder trouw zijn en bovendien overeenstemmen met de beschikbare informatie, kan hij – gelet op voormelde vaststellingen en overwegingen waaruit het tegendeel blijkt – allerminst gevolgd worden en slaagt hij er geenszins in een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

2.3.2.4.4. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharderen in de door hem uiteengezette vluchtmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind, wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4.5. Met een aangetekend schrijven van 12 september 2019, ten gevolge van de staking van de post slechts bij de Raad toegekomen op 17 september 2019, brengt de verzoekende partij nog een voor eensluidende verklaring bij van de reeds neergelegde video's. Nog daargelaten dat deze stukken worden bijgebracht na de sluiting der debatten kan worden vastgesteld dat uit de vertaling blijkt dat het om getuigenissen gaat van particuliere personen. Gezien deze getuigenissen niet afkomstig zijn van objectieve bronnen en derhalve geen bewijswaarde hebben, doen zij geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in

artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (hierna: *UNHCR Eligibility Guidelines*) en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 (hierna: *EASO Guidance Note*) in rekening genomen. Uit deze rapporten komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met "*high profile*"-doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*colateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Nergens in deze rapporten wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Er wordt

benadrukt dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde "*improvised explosive devices*" (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad, voornamelijk in de eerste helft van 2018, getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit persartikels (verzoekschrift, stukken 3-4), toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

In de aanvullende nota stelt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

"Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan."

Verder wordt er in de bestreden beslissing nog terecht gesteld als volgt:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Jalalabad vestigt.

U bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bent gehuwd maar heeft nog geen kinderen. U maakte uw middelbaar onderwijs af, wat een naar Afghaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding betreft. U bent vijftientig jaar wat toelaat te veronderstellen dat u ofwel al een zekere werkervaring achter de rug heeft ofwel langer heeft gestudeerd dan u wenst toe te geven. Alleszins is het niet aannemelijk dat u de afgelopen jaren in de zorgsector actief was. Dat u niet met vaccinaties bezig was, kan mogelijks ook worden afgeleid uit uw "oude" Facebookprofiel waarvan u ten onrechte meende dat het niet meer actief is (CGVS, p.5). Op deze account, die u gebruikte toen u nog in Afghanistan woonde, gaf u inderdaad aan dat u school liep in "canal 26" in Shinwar district, maar stelt u ook dat u op dat moment in Jalalabad woont en er aan de universiteit studeert. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat niet u maar iemand anders deze account voor u creëerde, en dat deze persoon juiste maar ook foute informatie publiceerde (CGVS, p.15). Het CGVS merkt op dat het niet geloofwaardig is dat u, een opgeleid iemand, niet zelf dergelijk profiel zou kunnen aanmaken. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat u behalve zeer veel vrienden in Peshawar (Pakistan) ook vrij veel mensen lijkt te kennen in Jalalabad. Gevraagd om dit even te verduidelijken, komt u opnieuw aanzetten met een weinig geloofwaardige uitleg. U zegt dat u vriendenverzoeken allerhande kreeg, dat u de meeste van die mensen niet kent, dat u toch telkens op "confirm" drukte maar pas in België te weten kwam wat "confirm" eigenlijk betekent (CGVS, p.15). Dit is allemaal weinig ernstig en doet vermoeden dat u een eerder verblijf in de stad alsook een netwerk van vrienden en mogelijks ook van familie in Jalalabad tracht te verbergen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, merkte u ook op dat u van de bergen komt en dat de mensen van de bergen zich niet in Jalalabad kunnen aanpassen. Dat u geen band zou hebben met de stad Jalalabad, werd hierboven al weinig geloofwaardig geacht, zodat dergelijke argumenten niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd." Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze motieven, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groeperingen, dient erop gewezen dat toepassing werd gemaakt van een intern vestigingsalternatief, waarvan de redelijkheid blijkt uit de voorgaande vaststellingen en overwegingen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken

neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER